

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

Διεθνής κοινωνία - διεθνής χώρος

Τα κράτη και οι κοινωνικές ομάδες που δρουν στον διεθνή ή παγκόσμιο χώρο συνιστούν τη **διεθνή κοινωνία**. Ο χώρος της υφελίου στον οποίο εμφανίζονται πολιτικά και κοινωνικά φαινόμενα μεταξύ δύο ή περισσότερων κρατών ή και όλων των κρατών ονομάζεται **διεθνής ή παγκόσμιος** αντίστοιχα, σε αντίθεση με τον εθνικό, που ορίζεται σαφώς από τα εθνικά σύνορα ενός κράτους

Η σημασία της διεθνούς συνεργασίας

Η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει σήμερα **πολλαπλά και σοβαρά προβλήματα** όπως είναι: η φτώχεια, η πείνα, η καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η ρύπανση του περιβάλλοντος, η ανεργία, ο ρατσισμός, τα ναρκωτικά, τα πυρηνικά, ο πόλεμος σε όλες του τις μορφές (μεταξύ κρατών και εμφύλιοι) και τόσα άλλα δεινά, τα οποία δεν είναι δυνατό να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά από ένα μόνο κράτος, αφού η διάσταση που παίρνουν είναι παγκόσμια και όχι μόνο τοπική. **Επομένως, χρειάζεται η συνεργασία και η αλληλεγγύη μεταξύ των μελών της διεθνούς κοινωνίας, ώστε με βάση την κοινή συναίνεση και βούληση τα κράτη και οι λαοί να βρουν τρόπους για να επιλύουν ειρηνικά και ισότιμα τα προβλήματα που δημιουργούνται μεταξύ τους**. Εκτός όμως από την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων η διεθνής οργάνωση και συνεργασία **επιβάλλεται από το εμπόριο, τις επικοινωνίες, τις μεταφορές, τον τουρισμό, την τεχνολογία, τον πολιτισμό κ.ά.** Κυριότεροι λοιπόν λόγοι που επιβάλλουν την ανάγκη της διεθνούς οργάνωσης και συνεργασίας θεωρούνται:

- η διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης
- η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων
- η δίκαιη και ισότιμη κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη των λαών
- η προστασία του περιβάλλοντος.

Διεθνισμός

Ως θεωρητική αντίληψη εμφανίστηκε στα τέλη του 19^{ου} αι.

Ο όρος αναφέρεται στη **σύναψη διακρατικών σχέσεων σε επιστημονικό, κοινωνικό, οικονομικό και πολιτισμικό επίπεδο**. Πρόκειται για μια θεωρία που αποβλέπει στην ένταξη των κρατών σε ένα ευρύτερο πλαίσιο με κοινές αρχές. Κύριος στόχος του διεθνισμού είναι **η συναδέλφωση των λαών και η δημιουργία μιας παγκόσμιας κοινωνίας**.

Συνώνυμα: παγκοσμιοποίηση, κοσμοπολιτισμός.

Παράγοντες δημιουργίας

- Ορόσημο **στάθηκε το τέλος του ψυχρού πολέμου** μεταξύ ΗΠΑ-Σοβιετικής Ένωσης (1990) και των κρατών που αυτές είχαν στην επιρροή τους. Επρόκειτο ουσιαστικά για δύο εντελώς αντίθετους κόσμους ως προς την κοινωνικοπολιτική ιδεολογία, την οικονομική τακτική και τη γενικότερη αντίληψη για τη ζωή. **Αυτή η κατάσταση δημιούργησε πιο πρόσφορο έδαφος και άνοιξε νέους ορίζοντες για συναινετικό κλίμα**. Αξιοσημείωτη είναι και **η επικράτηση των δημοκρατικών πολιτευμάτων**, που κατοχυρώνουν τα ανθρώπινα δικαιώματα και δίνουν νέα ώθηση στις σχέσεις των λαών.
- **Η εδραίωση των δημοκρατικών καθεστώτων**, που αποτελεί βασική προϋπόθεση για τη σύναψη διεθνών σχέσεων, εφόσον η δημοκρατία είναι «ανοιχτό» πολίτευμα.
- **Με την ανάπτυξη της τεχνολογίας, την εξέλιξη των ΜΜΕ, των μέσων μεταφοράς και επικοινωνίας** κονιορτοποιήθηκαν οι αποστάσεις και πραγματοποιήθηκε προσέγγιση των λαών, αφού με τις καινούργιες δυνατότητες τα φαινόμενα και τα προβλήματα διεθνοποιούνται ευκολότερα και διαμορφώνεται μια παγκόσμια κοινή γνώμη. Οι νέες πολυπολιτισμικές κοινωνίες που δημιουργήθηκαν επιτάσσουν και πολιτισμικό πλουραλισμό, για να αποφευχθούν φαινόμενα ρατσισμού και εθνικισμού.
- Με κύριο άξονα τα **Μ.Μ.Ε., τον τουρισμό και το διαδίκτυο** δίνεται η ευκαιρία ουσιαστικής επικοινωνίας μεταξύ των λαών και γενικότερα πολιτιστικής αλληλεπίδρασης. Διαμορφώνεται, έτσι, ένας κοσμοπολιτισμός, που, όταν δεν λειτουργεί ισοπεδωτικά για την ιδιαιτερότητα κάθε λαού, καταργεί τα στεγανά μεταξύ τους.
- **Η άνοδος του βιοτικού επιπέδου**, προϊόν της τεχνολογικής και επιστημονικής εξέλιξης, είχε ως αποτέλεσμα την υπεραύξηση των αναγκών, ώστε να μην υπάρχει δυνατότητα αυτάρκειας για τον κάθε λαό, ή καλύτερα επάρκειας, αναφορικά με τα νέα δεδομένα και τις απαιτήσεις μιας σύγχρονης εξελιγμένης κοινωνίας. Επικρατεί, επομένως, οικονομική αλληλεξάρτηση, που μορφοποιείται μέσω της διεθνοποίησης της αγοράς, της σταδιακής απελευθέρωσης του εμπορίου, καθώς και της δημιουργίας συνασπισμών οικονομικού χαρακτήρα.
- Στο χώρο της επιστήμης, λόγω της ειδίκευσης, καθίσταται **αναγκαία η συνεργασία μεταξύ των επιστημόνων**, άρα και των κρατών, προκειμένου να επιταχυνθεί η εξέλιξη και να βελτιωθούν οι συνθήκες ζωής.
- Αλλά και **στο χώρο της τέχνης** με τα μέσα που υπάρχουν, δίνεται η δυνατότητα για μια κοινή καλλιτεχνική καλλιέργεια που πράγματι μπορεί να βοηθήσει τους λαούς στην προσπάθειά τους για ειρήνη.

- Εμφανίζονται **παγκόσμια προβλήματα**, όπως το ενεργειακό, το οικολογικό, ο υπερπληθυσμός, το πρόβλημα των εξοπλισμών, που καθιστούν αναγκαία τη συνεργασία των λαών για την από κοινού επίλυση τους. Βέβαια, τα προβλήματα ταξινομούνται ανάλογα με το βαθμό εξέλιξης κάθε χώρας. Για παράδειγμα, στις δυτικές χώρες επικρατούν υλιστικές τάσεις και κρίση αξιών, ενώ στις υπανάπτυκτες η πείνα και η ανισοκατανομή πλούτου.
- Ο φόβος των τερατωδών, άκρως επικίνδυνων για όλη την ανθρωπότητα εξοπλισμών, που έχει στη διάθεση του ο σύγχρονος άνθρωπος.
- **Η ένταξη σε διακρατικούς συνασπισμούς** (π.χ Ε.Ε.) με κοινά συμφέροντα-προοπτικές ανάμεσα στα κράτη-μέλη φέρνει πιο κοντά τους λαούς. Το ίδιο συμβαίνει και με τους αγώνες διεθνών οργανισμών-οργανώσεων(π.χ. ΟΗΕ, Διεθνής Αμνηστία, Unicef κ.τ.λ.)
- Οι διεθνείς **αθλητικές και πολιτισμικές εκδηλώσεις**

Προϋποθέσεις

- η κατάργηση των τοπικιστικών αντιλήψεων και των συνόρων καθώς και
- η υποταγή των εθνικών συμφερόντων στο υπερεθνικό συμφέρον.

Μορφές

Ο οικουμενισμός της εποχής μας προβάλλει με δυο μορφές

Α.Ο γόνιμος διεθνισμός-υγής οικουμενισμός «Είναι ο οικουμενισμός, που ζητά, ενισχυμένος και από τα επιτεύγματα της τεχνολογίας, να ενώσει τους ανθρώπους κάτω από μian ενιαία ηθική και πολιτική συνείδηση στηριγμένος σε κανόνες και αρχές γενικά παραδεκτές, σε ένα, θα λέγαμε, πανανθρώπινο λόγο. Αυτός ο οικουμενισμός μάς είναι γνωστός από την ιστορία σε περιόδους, κατά τις οποίες κυριαρχούν υπερεθνικοί σχηματισμοί.[...] Θεωρητικά και στην πιο ευγενή του μορφή αποτελεί αίτημα, που το επιβάλλει η ισχύς των αξιών εκείνων, που θεωρούνται πανανθρώπινες και στο χώρο της πράξης αποτελούν ηθικές προσαγωγές, των οποίων η παραβίαση εξεγείρει τις συνειδήσεις και τις πολιτικές ομάδες.»

Σκοποί

- Ο περιορισμός των εθνικιστικών προκαταλήψεων, των τοπικιστικών αντιλήψεων
- Η υποταγή των εθνικών συμφερόντων στο γενικό, υπερεθνικό, πανανθρώπινο συμφέρον.
- Η συναδέλφωση των λαών, η εδραίωση της ειρήνης
- Η δημιουργία πνεύματος κατανόησης, διαλόγου, αλληλεγγύης
- Η εξομάλυνση των αντιθέσεων και των διαφορών ανάμεσα στα έθνη
- Η επιδίωξη της αλληλοκατανόησης και συνεργασίας που στηρίζεται στις ομοιότητες και τις κοινές επιδιώξεις των εθνών και όχι στις διαφορές και τις ιδιαιτερότητες.

Αποτελέσματα

Διακρατικές σχέσεις-διεθνιστικός τομέας

- Σφυρηλατείται πνεύμα **ειρήνης** και αλληλεγγύης
- Ενίσχυση των συνεργασιών σε διάφορα επίπεδα, οικονομικό, τεχνολογικό, επιστημονικό, πολιτικό. Έτσι ανοίγει ο δρόμος της προόδου, ενώ περιορίζονται τα προβλήματα.
- Διεύρυνση της επικοινωνίας και του εποικοδομητικού διαλόγου που οδηγούν στη διεύρυνση των πνευματικών οριζόντων, στον περιορισμό των εθνικών ταμπού και προκαταλήψεων καθώς και στην ανταλλαγή πληροφοριών, στην πνευματική ανάπτυξη.
- Γενικότερα, ενισχύεται η αλληλοκατανόηση και η αλληλεγγύη.
- Προωθούνται τα ιδανικά της ελευθερίας, της δικαιοσύνης

Εθνικός τομέας

- Διατήρηση της ποικιλομορφίας, του σεβασμού στο διαφορετικό που συνιστά ανθρωπιστική προσέγγιση.
- Δημιουργική αφομοίωση υγιών στοιχείων/χαρακτηριστικών από άλλους λαούς: νόμοι, νοοτροπίες, τεχνογνωσία, πολιτικοί θεσμοί, καλλιτεχνικά ρεύματα, που εμπλουτίζουν τα γηγενή χαρακτηριστικά και συντελούν στην εξέλιξη της πατρίδας μας.
- Ενδυνάμωση του αισθήματος της ασφάλειας λόγω της κοινής πορείας των λαών.

Οικονομικός τομέας

Οικονομική ανάπτυξη και ευημερία (ελεύθερη διακίνηση αγαθών και υπηρεσιών)

Επιστημονική και τεχνολογική ανάπτυξη

Άτομο-λαοί

- Καλλιέργεια οικουμενικής συνείδησης που συμβάλλει στην ειρηνική συνύπαρξη και στον περιορισμό των επεκτατικών βλέψεων.
- Καταπολεμούνται φαινόμενα όπως ξеноμανία, ξеноφοβία

B. Ο άγονος διεθνισμός /Νοσηρός οικουμενισμός

«Υπάρχει όμως και ένας άλλος οικουμενισμός, αυτός που μετατρέπει τους ανθρώπους και τους λαούς σε καταναλωτικές μάζες καταργώντας την ιδιαιτερότητά τους, αφού τους εξαναγκάζει σε μια τυποποίηση, που καθορίζεται από τις ρυθμιστικές επιταγές μιας χωρίς σύνορα παραγωγής και κατανάλωσης σε αγαθά υλικά και πνευματικά. Τα οικονομικά παγκόσμια κέντρα καθορίζουν τις ανάγκες και τις συνήθειές μας στη μόδα, τη διατροφή, την ψυχαγωγία, τα θεάματα και τα ακούσματα και συντηρούν μια απρόσωπη, χωρίς ιδιαιτερότητα και χωρίς ταυτότητα ζωή.»

Σκοποί

- Η κατάργηση των ιδιαιτεροτήτων των λαών
- Αφομοίωση των μικρών εθνών από τα ισχυρά κράτη-έθνη
- Οικονομική, πολιτική και πολιτιστική κυριαρχία των ισχυρών.

Αποτελέσματα

Εθνικός τομέας

- Εξαφανίζονται διάλεκτοι, ήθη και έθιμα υποχωρούν
- Οι εθνικές παραδόσεις πιέζονται και απειλούνται από την επιβολή ιδίων τρόπων σκέψης και έκφρασης, ιδίων πολιτικών πρακτικών, ιδίων αισθητικών επιταγών.
- Υιοθετούνται άκριτα στοιχεία από άλλους πολιτισμούς με αποτέλεσμα να αλλοιώνεται η ταυτότητα κάθε λαού.
- Παρατηρείται έξαρση του εθνικισμού και του ρατσισμού, της ξενοφοβίας

Ιμπεριαλιστικές σκοπιμότητες

- Υπηρετώνται επιμέρους συμφέροντα, όταν με το διεθνιστικό μανδύα επιχειρείται η χειραγώγηση ανίσχυρων κρατών από ισχυρά.
- Συγκρούσεις, επιβάλλεται **το «δίκαιο της πυγμής»**

Τρόποι αντιμετώπισης των αρνητικών συνεπειών

Για την πρόληψη αλλά και την αντιμετώπιση των επιπτώσεων του άγονου διεθνισμού επιβάλλεται **η ανθρωπιστική αντίληψη** και δράση. Δηλαδή:

- Εθνική συνείδηση και φιλοπατρία
- Οικουμενική συνείδηση
- Ισονομία και δικαιοσύνη
- Βιώσιμη ανάπτυξη και αντίσταση στη λογική της αγοράς
- Σεβασμός στις ιδιαιτερότητες των λαών
- Διάθεση για πραγματική συνύπαρξη από την πλευρά των ισχυρών

Παράγοντες που μπορούν να συμβάλουν προς αυτή την κατεύθυνση

- Εκπαίδευση
- Οικογένεια
- Μ.Μ.Ε
- Πνευματικοί άνθρωποι
- Αναβάθμιση και εκδημοκρατισμός του τρόπου λειτουργίας των υπερεθνικών οργανισμών.

Μπορείτε να δείτε περισσότερες πληροφορίες:

<http://sofiaepimorfosi2.blogspot.gr>

<http://filologikesidees.blogspot.gr>

<http://www.palmografos.com/>

ΚΡΙΤΗΡΙΟ

<p>[...]</p> <p>1. Η Ιστορία είναι γεμάτη πολέμους. Κατακτητικούς, ιμπεριαλιστικούς αλλά και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός όμως είναι ιστορία, είναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των χρόνων, των χιλιετιών. Ο παραλογισμός είναι σύμπτωμα ασθένειας ή μπορεί και να περιγράφει μια κατάσταση. Πόσο πολιτισμένος θεωρείται ένας άνθρωπος ή μια κοινωνία ανθρώπων, που λαμβάνουν μέτρα για να περιορίζονται τα τροχαία, να μη σκοτώνονται άνθρωποι στους δρόμους, ακόμη τρέχουν και προσπαθούν να σώσουν ένα σκυλάκι και μετά, η ίδια κοινωνία ανθρώπων, σπεύδει και βομβαρδίζει ανθρώπους και σκορπάει θάνατο ανεξαιρέτως;</p> <p>2 Ο παραλογισμός μπορεί να αποτελεί ένδειξη αυθαιρεσίας, να είναι αποτέλεσμα της αυθαιρεσίας. Η αυθαιρεσία όμως είναι ακριβώς αντίθετη στον πολιτισμό, φανερώνει την έλλειψη πολιτισμού, είναι βαρβαρότητα. Δεν είναι παράλογοι ο Αριέλ Σαρόν και ο Τζορτζ Μπους, για να σταθούμε μόνο στους σύγχρονους πρωταγωνιστές των έργων του παραλογισμού, των βομβαρδισμών, των πολεμικών επιθέσεων, διότι ο πόλεμος τους είναι παραλογισμός. Τον κάνουν, λένε, για να χτυπήσουν την τρομοκρατία, τους τρομοκράτες, ο ένας σε «μικρό χώρο» στην Παλαιστίνη, δίπλα του, ο άλλος μακριά του, στο Αφγανιστάν. Ορίζουν μόνοι τους τι σημαίνει τρομοκρατία και αυθαίρετως εκοστρατεύουν εναντίον λαών σκοτώνοντας ανθρώπους.</p> <p>3 Η Ιστορία με τον πολιτισμό της έφτασε στο σημείο να αναγνωρισθεί η ανάγκη να θεσπισθούν κανόνες δικαίου για να συμβιώνουν οι άνθρωποι, να βρεθούν τρόποι να αποδίδεται δικαιοσύνη όταν παραβιάζονται οι κανόνες, να δημιουργηθεί και να αναγνωρισθεί από όλους πλαίσιο λειτουργίας μεταξύ ανθρώπων, λαών, κρατών, χωρών, εθνών. Οδηγήθηκε έτσι η διεθνώς οργανωμένη κοινωνία στη θέσπιση κανόνων του Διεθνούς Δικαίου. Όταν όμως επιχειρούνται αντίποινα, εν ονόματι της όποιας λογικής (αν υπάρχει) και της όποιας προβεβλημένης δικαιολογίας, τότε καταστρατηγούνται, καταπατούνται οι κανόνες αυτοί, περιφρονείται το Διεθνές Δίκαιο. Έχουμε μπροστά μας την αυθαιρεσία, την ενός ατόμου ή ολίγων ατόμων αρχή και απόφαση, με αποτέλεσμα να πλήττεται -και μάλιστα βάνουσα και τραγικά- ο πολιτισμός.</p> <p>4 Όταν ακόμα και για τον τραυματισμό από αμέλεια σε τροχαίο τιμωρείται ο παραβάτης, διότι πάντοτε αναζητείται ο ένοχος να τιμωρηθεί, πώς μπορεί και μένει ατιμώρητος αυτός που ευθύνεται για χιλιάδες νεκρούς; Ποιος όμως θα είναι ο δικαστής, ο κριτής; Όταν αυτοαναγορεύεται σε τιμωρό ο επιτιθέμενος σε λαούς για να επιβάλει αντίποινα, καταλύει την απλή έννοια του Δικαίου, στη θέσπιση της οποίας συνέβαλε. Και με τη συνδρομή άλλων, των συμμάχων, οι οποίοι είτε συνεργούν είτε μένουν απαθείς, επιχειρεί να καλύψει την ανάγκη (του) να βρει διεθνή στήριξη -άρα δικαιολογία;- η πράξη του. Φτάνουμε στο αποκορύφωμα τη αυθαιρεσίας: Τιμωρός και κριτής να είναι ο ίδιος.</p> <p>5 Φτάσαμε στα πρώτα χρόνια του 21ου αιώνα. Παρά τις</p>	
--	--

αναμφισβήτητες προόδους διεθνώς και στη ζωή των ανθρώπων και στη διαβίωση και στις σχέσεις και στην επιστήμη είναι ορισμένα φαινόμενα που βάζουν φραγμούς, που φέρνουν ανάσχεση και οδηγούν τα πράγματα σε ό,τι χειρότερο έχει γνωρίσει η Ιστορία, στον εξευτελισμό του ανθρώπου, στην καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στην απαξία της ανθρώπινης ζωής, στη διατήρηση των διακρίσεων με ανθρώπους και λαούς πρώτης, δεύτερης ή και χαμηλότερης κατηγορίας. Κι όλα αυτά εν ονόματι της ελευθερίας, του πολιτισμού, της ειρήνης, της αξιοπρέπειας, των ιδανικών.

6 Λειτουργεί κανονικά το δίκαιο του ισχυρού και του νικητή. Αυτό το αποδεικνύει με τον πιο τραγικό και αληθινό τρόπο η ατιμωρησία αυτών που βαρύνονται με βομβαρδισμούς και μαζικούς φόνους εναντίον αμάχων, οι οποίοι βαφτίστηκαν ανερυθρίαστα όσο και απαξιωτικά «παραίτητες ζημιές» και φυσικά δεν πρόκειται οι ψυχές τους και οι συγγενείς τους να βρουν το δίκιο τους. Το χειρότερο είναι ότι το παράδειγμα των «ισχυρών», οι οποίοι επιβάλλουν τους κανόνες του παιχνιδιού και αυτοαναγορεύονται σε τιμωρούς και κριτές, αποτελεί πρότυπο σε άλλους, «μικρούς», οι οποίοι δρώντας υποτίθεται αυτόνομα, αλλά στην ουσία υπό την καθοδήγηση των πρώτων, διαπράττουν ατιμωρητί εγκλήματα.

7 Η τραγωδία της Κύπρου και η ατιμωρησία των κατακτητών (που έχουν επιβάλει το «δίκαιο» τους) συμπληρώνουν 28 χρόνια. Δήθεν αντίποινα και τότε. Πριν από τρία χρόνια στη γειτονιά μας ήταν η από ουρανού τιμωρία της Γιουγκοσλαβίας από ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και νέα τάξη. Η εξέλιξη δικαιώνει τραγικά τους καταγγέλλοντες. Τα αντίποινα είναι μια άλλη μορφή της αυτοδικίας. Αποκτούν βεβαίως ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία, όταν τα επιχειρεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμωρητη.

8 Είναι κι αυτός ένας τρόπος να βλέπουμε πώς λειτουργεί στην πράξη το δίκαιο του ισχυρού, ο οποίος «γράφει» την Ιστορία. Το Διεθνές Δίκαιο διδάσκεται στα πανεπιστήμια του κόσμου. Θα συνεχίσει να διδάσκεται αλλά δεν θα ξέρουν οι φοιτητές πώς εφαρμόζεται, διότι δεν θα εφαρμόζεται...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

A. Να γραφεί η περίληψη του κειμένου (100 περίπου λ.) **25 M.**

B1. Η αυθαιρεσία όμως είναι ακριβώς αντίθετη στον πολιτισμό, φανερώνει την έλλειψη πολιτισμού, είναι βαρβαρότητα. Να σχολιασθεί η φράση (60-80 λ.) **12 M.**

B2. Ποιους τρόπους και μέσα πειθούς αξιοποιεί ο συγγραφέας στη 2^η παρ. του κειμένου; **(5 M.)**

B3. Με ποιον τρόπο αναπτύσσεται η 3^η παρ. του κειμένου; **(5 M.)**

B4. Να αιτιολογήσετε τη σημασία των σημείων στίξης στις παρακάτω προτάσεις του κειμένου. **(8 M)**

1. Η τραγωδία της Κύπρου και η ατιμωρησία των κατακτητών (που έχουν επιβάλει το «δίκαιο» τους) συμπληρώνουν 28 χρόνια.
2. Το Διεθνές Δίκαιο διδάσκεται στα πανεπιστήμια του κόσμου. Θα συνεχίσει να διδάσκεται αλλά δεν θα ξέρουν οι φοιτητές πώς εφαρμόζεται, διότι δεν θα εφαρμόζεται...

3. βαφτίστηκαν ανερυθρίαστα όσο και απαξιωτικά «παράπλευρες ζημιές» και φυσικά δεν πρόκειται οι ψυχές τους και οι συγγενείς τους να βρουν το δίκιο τους.Το χειρότερο είναι ότι το παράδειγμα των «ισχυρών», οι οποίοι επιβάλλουν τους κανόνες του
- B5. Τι ρόλο παίζει η ερωτηματική πρόταση στην 1^η παρ. του κειμένου;

Γ. Παραγωγή λόγου

Το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου σας οργανώνει ημερίδα με θέμα: « Αντιφάσεις της σύγχρονης εποχής». Ως εκπρόσωπος του δεκαπενταμελούς του σχολείου σας εκφωνείτε μια ομιλία 500-600 λ. στην οποία υποστηρίζετε ότι στην κρίσιμη εποχή που ζούμε οι διαφορές και οι ιδιαιτερότητες των κρατών και των εθνών (πολιτισμικές, πολιτικές, κοινωνικές και άλλες) επιβάλλεται να αποτελούν όχι αφορμές για άγονες αντιπαραθέσεις και βίαιες συγκρούσεις αλλά παράγοντες για την πρόοδο και την ευημερία της ανθρωπότητας. **(50 Μ.)**